

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Moșincă
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio,
 Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
 ISSN-L 2734 -6889

Dialog la antipozi cu doamna Valentina Teclici

George ROCA

George ROCA: Citindu-vă o fișă de autor am realizat că în curând, pe 21 ianuarie 2022, veți împlini frumoasa vârstă de 70 de ani. Aveți foarte multe realizări pe plan literar și social, fapt care m-a determinat să vă cer acest interviu. Vă mulțumesc pentru accept! Cum vă puteți descrie până în prezent? Mă refer la sănătate, putere de muncă, relații cu oamenii, în special cu cei de acasă, din România...

Valentina TECLICI: În privința sănătății, aș putea să mă compar cu un acrobat mergând pe o sârmă la mare înălțime. O continuă concentrare și atenție să-mi mențin echilibrul. Partea bună este că, deși am avut ezitari, și chiar unele temeri puternice, am reușit să rămân acolo, sus. Este drept, că în ultimii ani am renunțat total la zahărul procesat, la carne, cu excepția peștelui pe care-l mănânc foarte rar, beau cafea din când în când. Consum în schimb multe fructe și legume crude. Ce mai, dietă de iepure. Fac plimbări lungi pe dealurile din zona mea, gimnastică pentru încheieturi și spate, exerciții de meditație, invit în mintea și sufletul meu pozitivitatea. Ei, puterea de muncă este cu suișuri și coborâșuri, dar mult mai echilibrată decât în tinerețe, când cea mai mare parte era direcționată către munca intelectuală. Îmi place să grădinăresc, să învăț lucruri noi, cum ar fi cântatul la pian și pictatul. Relațiile cu prietenii sunt armonioase, pentru că m-am înconjurat de oameni de calitate, cu crezuri și preocupări similare. Relațiile de familie sunt sănătoase, simțim tot timpul dragostea, respectul și ajutorul pe care ni-l acordăm când avem nevoie.

George ROCA: Țara dumneavoastră de adopție este Noua Zeelandă. Ce v-a determinat să faceți un salt atât de mare până la Antipozi? Unde sunteți stabilită?

Valentina TECLICI: Sincer, dorința de a trăi mai bine, într-un mediu mai puțin poluat în toate sensurile. Iubesc țara mea nativă pentru că acolo îmi sunt rădăcinile și pentru că m-a înzestrat cu

valori și abilități pe care le-am folosit acolo câteva decenii bune, dar și în NZ în ultimii 19 ani de când am emigrat. Am locuit în Wellington timp de 9 ani, dar din ianuarie 2011, Robert, soțul meu și pisicile noastre, Lucky (din păcate a murit în noiembrie anul trecut) și Shadow, am decis să ne mutăm în Napier, Capitala Art Deco, la doar 3-4 ore de șofat până la Wellington. În Napier, clima este mult mai bună decât în capitala NZ, la fel ca și stilul de viață, totul este mai proaspăt și mai ieftin datorită fermelor de tot felul din împrejurimi, distanțele mai rapide de parcurs.

2

George ROCA: Să ne reîntoarcem la matcă. Din ce parte a României proveniți? Unde ați făcut primii pași la școală, dar mai apoi cursurile liceale, și cele universitare?

Valentina TECLICI: Provin din Moldova lui Ștefan cel Mare, a lui Dimitrie Cantemir, a lui Eminescu, a lui Ioan Creangă... M-am născut în satul Brădicești, comuna Dolhești din județul Iași. Tatăl meu, Valentin, învățător calificat, era directorul școlii din acea comună, iar mama mea, Sofia, contabilă. Tatăl meu era pasionat mai mult de radiofonie decât de pedagogie, așa că a renunțat la cariera didactică și s-a calificat ca depanator de aparate de radio și televizoare. Părinții mei s-au mutat la Bicz, unde au stat vreo 2 ani, apoi s-au stabilit în Huși, unde au rămas până la sfârșitul vieții. Așa că, tot ce este legat de educație, de la grădiniță, până la sfârșitul liceului, s-a petrecut în acel târgușor de provincie cu iz patriarhal, de unde am amintiri foarte frumoase despre străzile cu tei și castani, despre colegi, profesori, oameni de cultură (Mihai Cărașu, Hera Steinberg, Ion Al Angheluș, Emil Pascal, Avram Tudose...) cât și prietenii care au devenit foarte trainice de-a lungul anilor, cum ar fi cea începută cu Ana Anton încă de la grădiniță. Am urmat Facultatea de Istorie și Filosofie, secția Filosofie, fără frecvență, la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași și am beneficiat de cursurile scrise ale unor renumiți profesori, cum ar fi Ernest Stere, Vasile Pavelcu, Stela Teodorescu, Titus Raveica, Petru Ioan, Adrian Neculau, Radu Negru, Tudor Ghidreanu, cursuri pe care, ca un adevărat șoarece de bibliotecă, le-am ronțait până la ultima literă. Și, cum nimic nu este întâmplător în această lume și viață, de la începutul facultății datează și prietenia mea cu scriitoarea Vasilica Grigoraș.

George ROCA: După terminarea facultății ați intrat în învățământ! Unde și ce ați predat?

Valentina TECLICI: Pentru că am făcut facultatea la fără frecvență, am lucrat chiar de la terminarea liceului, întâi ca educatoare, apoi profesor suplinitor. Ca să fac o selecție, am lucrat doi ani în Huși la Grădinița nr 3, chiar cea pe care o frecventasem în copilărie. Spre surprinderea mea, materialele folosite erau puține și aceleași pe care le învățasem în urmă cu 15 ani, așa că am început să scriu poezii și scenete, care au fost folosite mulți ani în mai multe grădinițe din Huși. În aceeași perioadă am scris piesa de teatru „Setea de alb”, regizată de Emil Pascal, directorul Casei de Cultură din Huși, jucată de două ori de un grup de medici stomatologi și tehnicieni dentari din urbea dintre vii. Am predat limba română în satul Pâhnești, unde locuiau bunicii din partea tatălui meu și aveam unchi, mătuși, verișori, vreo trei dintre ei, devenind elevii mei. Am amintiri speciale, legate de un grup vocal pe care l-am inițiat și coordonat, format din 12 eleve, cu care am participat și la câteva competiții, cât și despre piesa lui Vasile Alecsandri „Piatra din casă” pe care am regizat-o și care a fost jucată de câteva ori de un grup de elevi pe scena Căminului cultural, folosind pentru „actori” costume de epocă împrumutate de la Casa de Cultură din Huși. Am predat franceza în satul Cuca din județul Galați. După ce am absolvit facultatea, am predat istorie la Liceul de muzică din Galați și științe sociale la Liceul de Construcții din Galați, unde am fost colegă cu Petru Iamandi, profesor de engleză, devenit mai târziu și un renumit traducător. În perioada comunistă, primeai repartiție în învățământ doar dacă absolveai o facultate la zi. Nu mi-a plăcut instabilitatea pe care o trăiam înainte de începutul fiecărui an școlar și am fost inspirată și norocoasă să găsesc un post de bibliotecar la Biblioteca UJCM Galați, unde se cereau studii superioare. Am lucrat acolo timp de zece

ani și satisfacțiile profesionale au fost pe măsura entuziasmului și dragostei mele pentru carte, scriitori și cititori.

George ROCA: De la profesorat, la bibliotecară, apoi redactor la o editură din Galați... Cum a fost posibil!? Care a fost motivația acestor schimbări?

3

Valentina TECLICI: Prin intermediul cuvântului scris și publicat. În deceniul cât am lucrat ca bibliotecară am reușit să public la Editura „Ion Creangă”, două cărți de poezii (una binecuvântată cu un premiu național), o carte de povestiri, să iau mai multe premii și mențiuni pentru poezie, să am piese de teatru, povestiri și poezii publicate în antologii, să scriu dramatizări, unele în colaborare cu Vlad Vasiliu și Violeta Ionescu, să organizez acțiuni cu scriitori și cititori la sediul bibliotecii sau în diferite secții de lucru, să fiu parte activă din viața culturală a orașului Galați. Când am primit oferta să fiu redactor de carte la Editura „Porto-Franco”, n-am ezitat nici o clipă. Asta se întâmpla imediat după Revoluție și a fost parte din provocările și transformările de atunci. La editura galățeană experiența mea s-a îmbogățit și cu munca de redactare a revistei pentru copii „Liliput” cât și cu cea de ziarist la cotidianul „Acțiunea”.

George ROCA: De la Galați ați făcut în 1993 saltul spre București. Ați lucrat la săptămânalul „Expres” și la revista „Femeia”. Care a fost rolul pe care l-ați avut la aceste două binecunoscute publicații. Ați mai colaborat și cu alte reviste? Descrieți vă rog!

Valentina TECLICI: La revistele amintite am fost redactor și am scris în special articole cu caracter economic, cultural și social, dar am făcut și anchete sociale, am luat și multe interviuri. Am colaborat la revistele „Azi”, „Capitalul”, „Tinerama”, „Republica”...

George ROCA: În capitală, v-ați luat și un doctorat în Sociologie!? Care a fost motivația acestui pas? Ce a urmat după aceea?

Valentina TECLICI: Am luat decizia de a face un doctorat, într-un moment de cumpănă. Săptămânalul „Expres” care era o revistă de opoziție, a dat faliment, cauza fiind, așa cum am fost informați, o acțiune de sabotaj făcută prin cei de la difuzare. În acele momente, am decis să mă opresc și să gândesc ce doresc și e mai bine să fac pe plan profesional. Aveam 42 de ani. Munca de ziarist este extrem de intensă, trebuie să fii tot timpul alert, cu mintea și urechile deschise, să-ți creezi o rețea bogată de persoane cu diferite funcții și roluri ca să poți supraviețui, să scrii bine, să fii apreciat. Nu știu de unde am avut atât de multă energie fizică și putere mentală, dar pe lângă gazetărie, am făcut și muncă de voluntariat la trei organizații non-guvernamentale, cărora mai târziu le-am coordonat proiecte. Așa am intrat în intimitatea copiilor străzii, un fenomen care a explodat după 1990. Am considerat acel moment de cumpănă o „binecuvântare deghezată” și am decis să încep călătoria unei cariere profesionale noi. În 1995 am participat la examenul de selecție pentru tezele de doctorat cu o temă despre copiii străzii. Am fost admisă, coordonatorul lucrării mele a fost academicianul Cătălin Zamfir. Tot în 1995 am aplicat pentru o bursă SOROS, care a fost aprobată pentru o perioadă de 2 ani și care mi-a permis să fac o cercetare comparativă pe problema copiilor străzii în România, Cehia, Germania și Franța. La sfârșitul cercetării, în 1998, am publicat cartea „Vina de a fi copil al străzii”, la editura „Oscar Print” din București, unde am lucrat inițial ca redactor, apoi ca redactor șef până la plecarea mea în Noua Zeelandă, și de unde mi-am câștigat o prietenă pe viață, pe Angelica Moldovan, directorul de atunci și de acum al editurii.

George ROCA: Ce alte proiecte ați coordonat în această privință?

Valentina TECLICI: Amintesc proiectul „*Realitatea fără spectacol*” derulat de Casa Deschisă (1998-1999), care a avut ca scop principal informarea opiniei publice, a persoanelor cu rol de decizie în protecția copilului, a mass-media că nici un copil nu-și alege destinul de copil al străzii de bună voie, ci este o victimă a unor politici greșite și a unor deficiențe familiale și sociale. În cadrul proiectului am organizat și conferința națională „*Copiii străzii – prezent și perspective*”, în București, noiembrie 1998, la care au participat peste 60 de persoane, reprezentanți ai ONG-urilor din țară, ai instituțiilor guvernamentale, ai unor instituții de protecție a copilului și ziariști. Un alt proiect în care m-am implicat și care mi-a influențat cumva activitatea profesională din Noua Zeelandă, a fost „*Împreună pentru un alt drum – Sprijin pentru reinserția socială a minorilor delincvenți*” (2001-2002), finanțat de Programul PHARE ACCESS, realizat de Centrul Român pentru Educație și Dezvoltare Umană, în Centrele de Reeducare Găești și Tichilești și în Penitenciarul pentru Minori și Tineri Craiova. În cadrul acestui proiect foarte complex, implementat de o echipă multidisciplinară (asistenți sociali, psihologi, sociologi, profesori) au fost organizate lecții demonstrative și ateliere de lucru cu educatorii din centrele de reeducare și cu tinerii delincvenți (unii dintre ei proveniți din copiii străzii), o conferință internațională și s-au creat și tipărit materiale informative, pliante, ghiduri și manuale. Eu am scris „*Ghidul de educație pentru sănătate*” (2002, 2004) care a urmărit în primul rând să cultive sănătatea prin prevenirea bolilor și riscurilor care ne pot afecta starea de sănătate fizică, mentală, emoțională, socială.

George ROCA: În perioada 2001-2002 ați lucrat și ca evaluator de proiecte la Fondul Român de Dezvoltare Socială (FRDS). Cu ce v-ați ocupat și care a fost menirea dvs. acolo? Puteți să faceți puțină lumină?

Valentina TECLICI: Rolul meu a fost să evaluez proiecte sociale cu principalul obiectiv de a crește calitatea serviciilor în centrele de zi pentru copiii defavorizați, propuse de diferite ONG-uri din țară și finanțate de Banca Mondială. Criteriile de acceptare a proiectelor erau specifice și riguroase, ca și criteriile de implementare după ce proiectul era aprobat. În prima fază, se făcea evaluarea de birou a proiectelor, apoi se mergea pe teren pentru o altă evaluare, după care proiectul era propus pentru aprobare. Fiecare proiect era monitorizat și făceam 2-4 vizite pentru a verifica stadiul lucrărilor, pentru a putea solicita următoarea tranșă de bani. Deci în rolul meu de evaluator verificam stadiul și modul de implementare al proiectelor, scriam rapoarte după fiecare vizită și eram liantul dintre beneficiari și FRDS.

George ROCA: Și totuși, în culmea gloriei profesionale, ați plecat din România... ajungând în Noua Zeelandă. Motivația? Cum v-ați acomodat cu noua țară, cu oamenii, cu obiceiurile de acolo. Ați suferit de șocul emigrantului?

Valentina TECLICI: Personal, n-am gândit și simțit că eram în „culmea gloriei profesionale”. Cert era că munceam extrem de mult, în 2-3 locuri în același timp, și asta a fost posibil pentru că lucram cu termene, nu cu program într-un birou de la 8 am la 5 pm și... eram mai tânără. Aveam satisfacții, dar și o stare permanentă de oboseală și, probabil, din acest motiv, o toleranță scăzută față de ceea ce observam că se întâmpla în jurul meu, în special dominarea corupției la nivel politic, accentuarea sărăciei și deteriorarea valorilor. Așa cum am spus la începutul interviului, motivația sinceră a fost „*dorința de a trăi mai bine, într-un mediu mai puțin poluat în toate sensurile*”. Nu pot spune că a lua viața de la început a fost foarte ușor, dar n-am suferit „șocul emigrantului”. Am venit aici cu o atitudine pozitivă și dorința acerbă de a reuși. A fost un proces și am fost conștientă că trebuia să-l parcurg pas cu pas, observând oamenii cu mintea deschisă ca să le înțeleg valorile, obiceiurile,

diferențele și similitudile culturale, să învăț, să reflectez, să asimilez, să mă bucur de noile investiții mentale și spirituale. În călătoria mea de emigrant am descoperit noi valențe ale personalității mele și m-am îmbogățit cu prieteni noi și o nouă limbă de comunicare.

George ROCA: Ce ați lucrat/lucrați în Noua Zeelandă și cum v-ați acomodat cu limba?

5

Valentina TECLICI: O să încep cu partea a doua a întrebării. Acomodarea cu limba engleză a fost o adevărată provocare după ce am aterizat în NZ. Am început să învăț limba lui Shakespeare în salturi, din 1994 și nivelul meu de engleză a fost suficient ca să trec examenul IELTS necesar la dosarul pentru obținerea vizei de rezidență permanentă. Dar când m-am confruntat cu realitatea comunicării cu oamenii locului sau cu alți emigranți cu accent străin ori ciudat (ca și al meu!), am realizat că aveam mult de lucru, mai ales la partea de conversație și vocabular. Unele persoane vorbeau foarte repede, mâncând practic din cuvinte, altele foloseau limbajul trivial, nou pentru mine, ori expresii și jocuri de cuvinte cu subtilitățile de rigoare. Prin muncă independentă, citit, și, mai ales, expunere (ascultat radio, TV, socializare cu vorbitorii de engleză) mi-am îmbunătățit engleza zi de zi și... încă pot spune că este un proces în progres. Am început cu munca de voluntariat la Chelsea Club, lucrând cu persoane în vârstă afectate de Alzheimer, și la Citizens Advice Bureau unde trebuia să „deschid urechea bine” mai ales când vorbeam la telefon. Am lucrat în primii doi ani și ca profesor suplinitor (aici educatoarele, învățătorii, profesorii sunt numiți „teachers”) la diferite grădinițe și școli din Wellington, ceea ce m-a ajutat foarte mult la îmbogățirea vocabularului, comunicare, dar și la înțelegerea sistemului educațional din NZ. Din 2005 și până la pensionare, care s-a întâmplat la sfârșitul lui octombrie 2020, am lucrat cu persoane dependente de droguri, jocuri de noroc, comportament anti-social în comunitate și în închisorile din Wellington și Hawke's Bay. Titlurile avute au fost Programme Facilitator, AOD Counsellor, Clinical Team Leader, Senior Addictions Counsellor. În aceste roluri am avut privilegiul să-mi folosesc creativitatea, dar și experiența acumulată în România. Astfel am creat și pus în practică programe psiho-terapeutice, care aveau ca obiectiv să provoace, să influențeze și să schimbe gândirea, atitudinea și comportamentul deținuților și al celor dependenți de droguri. Am fost mentorul studenților în practică și al colegilor proaspăt angajați, am coordonat proiecte cum ar fi implicarea deținuților în crearea a trei cărți de poezie și implicarea colegilor în crearea materialelor folosite în activitățile individuale și de grup, cât și a unor materiale pentru dezvoltarea profesională.

George ROCA: Să înțeleg că ați „invitat” poezia în închisorile unde ați lucrat?

Valentina TECLICI: Da, așa s-a întâmplat, în Hawke's Bay Regional Prison. De fapt, poezia era acolo, în sufletele multora dintre cei încarcerați. Unii dintre ei, habar nu aveau ce comoară de sensibilitate și creativitate ascundeau în interiorul ființei. Ideea primei cărți a pornit de la un exercițiu pe care l-am făcut cu un grup de 12 participanți într-o ședință de educație în cadrul programului din comunitatea terapeutică, după ce am discutat valorile morale Tika, Pono și Aroha, care înseamnă drept/corect, onest și dragoste necondiționată. Apoi le-am dat câte o foaie de hârtie și le-am spus că au la dispoziție zece minute să scrie o scurtă poezie folosind la alegere una sau mai multe dintre valorile discutate. E drept, 2-3 dintre ei au opus inițial rezistență, că e imposibil pentru ei să se exprime în formă poetică. I-am încurajat să încerce și, după scurgerea celor zece minute, unii comiseseră câteva versuri, alții au umplut pagina. Când i-am invitat să citească ce-au scris, au fost momente de uimire personală și generală. Spun cu mâna pe inimă că și eu am fost impresionată de frumusețea și profunzimea unora dintre versuri. În aceeași ședință le-am propus să alcătuim împreună o carte de versuri și, ce credeți, au fost de acord. Le-am sugerat câteva teme, dar i-am îndemnat să se gândească singuri la alte subiecte pro-sociale. Am invitat și colegii consilieri să scrie

6

poezii și să fie parte din proiect și patru-cinci dintre ei s-au și pus pe treabă. Prima colecție de poezie s-a numit „Whanaungatanga, Together as one”. Au urmat cărțile de poezie, „Poems of Recovery” și „Diversity, Love and Miracles” cu alte două grupuri. Sunt conștientă că imaginea opiniei publice despre cei care comit activități criminale și ajung și în închisoare este extrem de negativă. Și este de înțeles pentru că faptele lor cauzează frică, durere, victime și traume, uneori pe termen lung. În procesul de realitare, li se oferă multe oportunități, cum ar fi să-și exploreze trecutul și comportamentul, să înțeleagă diferența dintre bine și rău, cunoașterea de sine, să se conecteze cu propria cultură, să devină conștienți de tipul de gândire pe care îl întrețin și despre efectele distructive ale gândirii negative, să-și crească încrederea de sine prin propunerea și atingerea unor țeluri pro-sociale, să înceapă să trăiască prin valorile morale apreciate de societate, să devină conștienți că puterea de alegere este intrinsecă și că ei sunt responsabili pentru orice decizie și acțiune. După crearea primei cărți de versuri, care a fost ilustrată cu desenele unora dintre ei și care a fost un adevărat succes în mediul penitenciar, am dorit să fie mediatizate și faptele pozitive ale celor de după gratii și am creat un afiș (de 2 metri lungime) ilustrat cu poezii și desene din carte. Afișul, pe care l-am numit „The power of healing and empowering through poetry” a fost selectat să fie prezentat în 2019 la Conferința internațională „Cutting Edge”, organizată de „Dapaanz”^[1] la Auckland. Imaginea și conținutul afișului au fost apoi mediatizate în „The Addiction Standard” magazine. Doresc să adaug că la Graduation (festivitatea de încheiere a programului), toți colaboratorii la cărțile de poezie amintite au primit câte două exemplare (imprimare color, pe hârtie de calitate), să le aibă în proprietatea lor și să le arate celor din familie.

George ROCA: Ați făcut muncă voluntară în România și în primii ani de adaptare în Noua Zeelandă. Ați mai fost interesată de acest fel de muncă?

Valentina Teclici: Da, fac parte de câțiva ani din comitetul cenaclului „Hawkes Bay Live Poets Society” (HBLPS) și sunt secretarul acestui grup, cu munca de scriptologie pe care o presupune rolul. Și cu inițiativa personală, dintre care amintesc cele trei colecții de poezie („Chocolate Fish Night”, aprilie 2020; „Favourite Poems”, mai 2020 și „Let’s Stay Connected”, septembrie 2021) pe care le-am alcătuit în timpul perioadelor de „lockdown”/carantină de aici. Am distribuit apoi colecțiile salvate în document pdf, atașate la emailul tuturor poezilor colaboratori și altor poeți din zona Hawke’s Bay.

George ROCA: Sunteți (ați fost!) membră a mai multor societăți literare atât din România cât și din Noua Zeelandă. Câteva cuvinte vă rog...

Valentina TECLICI: Am fost membră a Asociației Ziariștilor Români (1993-2002). Când am locuit în Wellington am frecventat timp de câțiva ani cenaclul „Poetry Café”. Sunt membră a Uniunii Scriitorilor Români, filiala București, Secția pentru copii și tineret (1993) și a Societății de Poezie din Noua Zeelandă (2013). Sunt o membră activă a cenaclului „Hawkes Bay Live Poets Society” din octombrie 2013, cât și a cenaclului „Napier Life Poets”, din 2017.

George ROCA: Ne-am cunoscut în urmă cu câțiva ani pe tărâmul scrisului literar. Care a fost dezideratul dvs. în această privință? În ce limbă, engleză sau română, vă place mai mult să vă exprimați?

Valentina TECLICI: Să construim „poduri poetice” dar și de prietenie între NZ, Australia și România și să descifrăm „Taina scrisului”. Mulțumesc din nou pentru colaborarea dvs. cu poezii atât de pline de vitalitate și mesaje pozitive la cel de-al doilea volum al antologiei bilingve „Poetical Brigdes -

Poduri lirice” și pentru tehnoredactarea profesionistă pe care ați făcut-o cărții. De asemenea pentru generozitatea spațiului alocat în „*Confluente literare*”, una dintre revistele dvs. on-line, unde ați publicat integral primul volum al antologiei bilingve amintite. Îmi place mai mult să mă exprim în limba română, care, așa cum a spus Nichita Stănescu „este dumnezeiesc de frumoasă”. Este cea preferată pentru că îmi curge prin vene natural, cu muzicalitatea, bogăția de sensuri și metafore, că mă face să mă simt confortabil în acasa cuvintelor ce-mi deschid mereu ușile și ferestrele și mă invită înăuntru. Pentru că am ales să trăiesc într-o țară în care limba oficială dominantă este engleza și pentru că-mi plac provocările, scriu din ce în ce mai mult în engleză.

George ROCA: Ce ne puteți spune despre editura „Scripta Manent”?

Valentina TECLICI: Am înființat-o în 2016 împreună cu soțul meu Robert Anderson. Am editat și publicat zece cărți, printre care cele două volume de antologie bilingvă amintite, „*Ochi în ochi cu luna – Looking the moon in the eye*” (tanka și pentastihuri), semnată de Vasilica Grigoraș și tradusă în engleză de Alina Lavinia Grigoraș, „*Cu timpul de mână*” (poezie), autor Dorina Carp Nenici, cartea trilingvă de poezii pentru copii a Anei Anton „*Cățelușul meu Bijou - Mon Toutou s'appelle Bijou - My Puppy Bijou*” tradusă în franceză de regretatul Constantin Frosin și în engleză de mine. Pot spune că până în prezent editura fost un experiment, o căutare care m-a ajutat să aflu ce-i mai important pentru mine, ce doresc de fapt să fac. Am acum în lucru 4 cărți care vor apărea în format electronic semnate de doi poeți români și doi poeți kiwi.

George ROCA: Ați prevalat în scrieri literare de limba română încă de la vârstă fragedă. Care au fost primii pași? Dar apogeul până în prezent? Ce gen literar vă preocupă mai mult?

Valentina TECLICI: Primii pași în lumea magică a scrisului i-am făcut în clasa a două, când am strecurat două poezii într-un caiet ca să le găsească învățătoarea mea. Au urmat poezii citite la ședințele de cenaclu, publicate în revistele școlare, apoi în reviste literare naționale, antologii, cărți. Am scris eseuri, povestiri, scenete pentru copii, teatru, dramatizări, cronici de teatru și de carte, articole și lucrări de sociologie. Genul literar în care am scris cel mai mult e poezia.

George ROCA: Puteți să enumerați câteva publicații care v-au găzduit/sau vă găzduiesc scrierile?

Valentina TECLICI: În perioada cât am locuit în România, unele din lucrările mele, în special poezii au fost publicate în „*România literară*”, „*Cronica*”, „*Luceafărul*”, „*Comentar*”, „*Pagini dunărene*”, „*Vremea nouă*”, „*Viața liberă*”, revistele „*Porto-Franco*” și „*Liliput*”. O să enumăr câteva reviste cărora scrierile mele le-a fost oaspete în ultimii ani: „*Confluente literare*” (din Sydney-București) al cărui fondator sunteți; „*Logos și Agape*” a prietenei noastre, regretata Mariana Gurza; „*Melidonium*”, „*Onyx*”, „*Armonii culturale*”, „*Pro Saeculum*”, „*Așii Români*”, „*Prodiaspora*”, „*Starpress*”, „*Observatorul*”; revista „*Armonia*” (Saltim Media), „*Totpal's Daily News*”, „*Meridianul Cultural Românesc*”, revista „*Litera*”, „*a fine line*” (revista NZPS), „*Vines*” (Hawke's Bay, NZ), „*Eucalypt*” (Australia). Și de asemenea menționez blogurile personale ale Vasilicăi Grigoraș, Mariana Gurza și cel al lui Ben Todică din Melbourne, Australia.

George ROCA: Ați scris mai multe piese de teatru, sau dramatizări... Pe ce scene au fost jucate?

Valentina TECLICI: Piesa „*Setea de alb*”, a fost jucată de două ori pe scena Consiliului popular al municipiului Huși, în 1974; dramatizarea „*Arta Conversației*”, după romanul „*Arta Conversației*” de

Ileana Vulpescu, regizată de actorul Vlad Vasiliu și jucată de actorii Carmen Maria Strujac și Vlad Vasiliu pe scena U.J.C.M. din Galați (1983); dramatizarea „Moș Teacă”, după schițe și articole de Anton Bacalbașa, în colaborare cu actorul Vlad Vasiliu, jucată la Teatrul „Maria Filotti” din Brăila (1985-1987); Sceneta pentru copii „Ac pentru cojoc” a fost prezentată de Grădinița „Dumbrava Minunată” din Brăila la Festivalul concurs de teatru școlar „Maria Filotti” în 2011.

8

George ROCA: Sunteți o persoană complexă din multe puncte de vedere: social, organizatoric, caritabil, științific, literar... Ce planuri de viitor aveți?

Valentina TECLICI: Să fiu sănătoasă, să mă bucur de prieteni și familie, să-i văd cât mai des pe cei patru nepoței ai mei: Andrei, Teo, Alex și Oliver cum cresc și devin adolescenți și tineri adulți, să finalizez proiectele literare pe care le-am început în ultimii ani și care se află în diferite etape de lucru. Să continui să învăț să cânt la pian, să pictez... și să călătoresc când coșmarul pandemiei se va sfârși.

George ROCA: Vă mulțumesc pentru acest minunat interviu și vă doresc mult succes și în anii ce vin. Vă doresc mulți ani și buni în continuare alături de cei dragi. Să ne citim de bine!

[1] The Drug and Alcohol Practitioners' Association Aotearoa–New Zealand

A consemnat,

George ROCA
Sydney, Australia
noiembrie 2021